

— „Neen, Gerbrand!” — antwoordde Francisco Badens. — „Dat zoete gezelschap van mijne broeders en leerlingen kan ik niet opgeven. Je en komt niet meer tot Mooi-Ael?”

— „Daar en is geen deeg voor mij, Meester! En hoe staat het al met Aagt Jansdr.?”

— „Ik laat Gods water over Gods akker gaan! Wat schaadt het, of mijn wijf wat baart? Ik lijd het met geduld; ik slacht den goê Job. En” — hier sprak hij op fluisterenden toon, terwijl hij zijn grijs hoofd naar des jonkmans oor wendde: — „en Hildegond?”

— „Ter kerk of bij haar dominé!”

Gerbrand had nog zachter gefluisterd met eene uitdrukking van wrevel.

Badens ging op denzelfden toon voort:

— „En Judith?”

— „Een overdadig mooi kind! Nu twee jaar!”

— „En . . . . Van Tongerlo?”

— „Staat nog slecht met Hildegond! Je weet met wat voet, dat hij hinkt! Den heelen uitstrengen dag doet zij niets als krakeelen! Ze is zoo vriendelijk als een oorworm. Hij heeft haar liever dan den appel van zijn oog . . . . en zij gunt hem niet eensjes, dat hij den top van haar pink aanroert!”

Badens scheen even te glimlachen, maar terstond kwam de trek van vermoeyenis en uitputting, die thans meestal over zijne verouderde trekken zweefde, weer boven.

— „O die dreutsche stijfkoppigheid!” — sprak hij aan Gerbrand's oor — „Pas op Van Tongerlo, hij raakt altemet nog op rollen!”

— „Dat heeft geen nood, Meester! Hij is van een gierigen droes bezeten!”

Badens schudde nogmaals het hoofd, en stak zijne hand naar zijn leerling uit:

— „Adieu, Gerbrand! Ik moet naar mijn winkel! Loopt den Apendans niet weer voorbij!”

— „Ik was laatstelijk te veel beslommerd met mijn *Spaanschen Brabander* . . . .”

— „Bijlo, ja! De heele stad kalt er af! Dat was een stout en oubollig stuk werks! Daar mogen de buffels van d' Eglantier hun broek bij leggen!”

— „Ik wacht u tot Coster's Academie!”

Het vergrijsde hoofd zonk op de borst, een bittere glimlach trilde om de lippen. Badens drukte met warmte de hand van zijn vriend, en haastte zich weg. Voor hem geen wereldsch jolijt meer, hij had het opgegeven. Sedert hij na lang lijden voor twee jaren een deel zijner gezondheid herwon, nadat zijn geest uit eene benauwde sluimering weer ontwaakte, was hij een bijna machteloos grijsaard geworden — en vond hij alleen troost bij eene onverpoosde beoefening zijner kunst. Bredero tuurde hem na met een zucht. Een oogenblik kwam al hetgeen er geschied was voor zijne verbeelding. In zijn hart had hij Hildegond en Badens vrijgesproken, zich verwenschend, dat hij den valschen Lysart den schedel niet had ingeslagen; hoe gelukkig het overigens voor hem mocht zijn, dat de verklikker van zijne wonden was hersteld.